

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

: ——— OPGERICHT IN 1896. ——— :

Want te dien dage zal de Vader om mijnentwil een werk werken, hetwelk een groot en wonderbaar werk onder hen zal zijn; en er zullen er onder hen zijn die het niet gelooven willen, hoewel een mensch het hen verkondigen zal.

Jezus op het westelijk vasteland.

31 Maart 1914.

No. 7

19e Jaargang.

DRIE DREIGENDE GEVAREN

door Pres. JOSEPH F. SMITH in IMPROVEMENT ERA.

Dikwijls, en van bijna alle deelen der wereld hooren wij van geregeld terugkomende uitbarstingen van verontwaardiging jegens de Heiligen der Laatste Dagen. Over 't algemeen zijn deze uitbarstingen zonder eenigen grond en gemaakt door schrijvers en sprekers die met de zaken niet op de hoogte zijn, en hunne ingevingen daaromtrent gekregen hebben van sensationeele boeken en pamfletten in den vreemde gepubliceerd door personen met slechte bedoelingen die geld weten te slaan uit de lichtgeloovigheid met betrekking tot hun opspraak makende verhalen. Soms zijn de geschiedenisjes valsche beschuldigingen tegen ons volk: van polygamie, onzedelijkheid, of ongeoorloofde politieke invloed; ook is gezegd dat ongeloofelijke financieele macht in de Kerk wordt uitgeoefend, en in het bijzonder door haar president die onlangs door een in Londen uitgegeven nieuwsblad beschuldigd werd een autocraat te zijn met een inkomen van 200.000 pond sterling (£ 2.400.000) per jaar. Aldus worden vele dingen tegen ons ingebracht welke inderdaad geen enkelen grond hebben, en waarin niet een greintje waarheid gevonden wordt. Ofschoon het amusant is daar waar de waarheid gekend is, hebben toch deze valscheden natuurlijk ten gevolge dat de onwetenden bevooroordeeld worden, de Kerk geschandaliseerd wordt, en het der zendingen zeer onprettig wordt gemaakt, alsmede het ledenaantal.

Schandaal en valsheid echter kan nimmer een duurzaam schadelijken invloed hebben op hen van wien men onoprecht onderricht is geworden. De Heiligen der Laatste Dagen behoeven geen vrees noch angst hoe dan ook te hebben met betrekking tot deze dingen, zoolang als zij slechts onrechtvaardig tegen hen

worden ingebracht. Als de waarheid wordt ontdekt dan sterven de schandalen uit zichzelf wel.

Wat de Heiligen der Laatste dagen hebben te vreezen, en wat elk man en elke vrouw in de Kerk met vreeze en ernstigen angst ter harte diende te nemen, is dat wij zouden kunnen falen in den voortduur om ons gedrag en onze daden te bewaken in den weg van het recht. Om recht te doen vereischt een voortdurende zorg van onze zijde, en een naleven van de beginselen van het evangelie ons van den beginne af aan geleerd. Ons gevaar schuilt niet in valscheden van buiten af, maar in boosheid en onreine daden en onverschilligheid van binnen. Dat zijn de dingen die wij van noode hebben te vreezen.

Op zijn minst zijn er drie gevaren die de Kerk van binnen bedreigen, en de autoriteiten dienen te ontwaken voor het feit dat het volk onophoudelijk daartegen gewaarschuwd wordt.

Zooals ik deze dingen zie, zijn dat de lofspraken der voorname mannen der wereld, valsche opvoedkundige ideeën, en geslachtelijke onreinheid.

Leiders der gedachte drukken dikwijls bewondering uit voor de maatschappelijke omstandigheden van de Heiligen der Laatste Dagen, den eenvoud en den ernst van hun eeredienst, hun zorg voor de armen, en de oprechtheid en reinheid van hun dagelijksch leven. Om deze reden wordt ons volk gezocht als kolonizeerders in onderscheidene deelen van het land, aangezien men somtijds gezien heeft dat hun industrievermogen en hun goed karakter van onberekenbare waarde is voor het opbouwen van een gemeenschap en de ontwikkeling van een landstreek. Ik vrees somtijds dat wij alles tezamen genomen niet waardig zijn de goede dingen die van ons worden gezegd, en dat daarin een poging verscholen ligt om ons af te trekken van onze voorzorg, ons minder waakzaam makende, ons in slaap wiegende als het ware, en aldus onze voortgezette pogingen in de opwaarts voerende richting van het goede, benadeelende.

Foutieve opvoedkundige ideeën worden in de harten van onze jongere menschen ingeplant, dikwijls reeds thuis, en in den vreemde bijna altijd. Wij hebben honderden van jonge mannen, en, voor dezelfde zaak eveneens jonge vrouwen die in den vreemde gaan om hunne hoogere opleiding te gaan ontvangen, en die voor een groot deel zich van de leeringen der wereld in deze instellingen eigen maken. Niet ondikwijls komen velen van hen terug vervuld met de zoogenaamde „hoogere critiek” welke niet alleen zich uitstrekt naar ongeloof in de inspiratie van de Heilige Schriften, maar eveneens naar ongeloof in God en in de zaligmakende zending en Goddelijkheid van onzen Heer Jezus Christus, waarop het Christendom en het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen is gegrondvest.

Het derde onderwerp aangehaald, — persoonlijke reinheid, echter is allicht van grootere belangrijkheid nog dan de andere

twee. Wij gelooven in eenen standaard van moraliteit voor mannen en vrouwen. Als de reinheid des levens wordt verwaarloosd dan zetten alle andere gevaren op ons in even als waterrivieren wanneer de poorten van den vloed worden geopend. Onze jeugd helt natuurlijkerwijze er toe over om de neigingen van de ouderen in deze richting te volgen, een neiging naar onreinheid in gedachte en in daden, onbehoorlijkheid in kleeding, en een dubbelen zedekundigen standaard welke de mannen vrijheid in zonden verleent, welke niet, en ook niet behooren te worden toegestaan in vrouwen. De algemeene neiging is in de richting van zedelijk verval. Niettegenstaande verklaringen van het tegendeel, komt het ons niet voor dat het volk in dit opzicht zich betert, en dat is een vreeselijke overpeinzing. Vandaar dat er nooit grooter eene behoefte heeft bestaan ons volk te leeren reine levens te leiden, en den indruk bij onze jonge mannen te verwekken van de gebiedende noodzakelijkheid van zedelijke reinheid. Zóó vele voorbeelden elken dag komen voor het voetlicht, sexueele ongerechtigheid en onreinheid aantoonende, dat het tijd is om tegen deze zonde onze roepstem te verheffen. Ouders, leeraars en kerkelijke autoriteiten moeten met ernst en ijver hunne zonen waarschuwen alsmede hunne dochters tegen deze vuile zonden der wereld, en hen de smarten en den dood verduidelijken welke den zondaars wacht. De waarschuwing dienaangaande dient te komen op de wijze als Christus het zoude doen, ernstig en in oprechten geest, in wijsheid en zonder gemaaktheid of geveinsdheid.

Een voorbeeld kan dienen om de waarde aan te toonen en het resultaat wat komt van het altijd gebruik maken van reine en welvoegelijke taal, en laat mij tevens zeggen dat een onvervuilde taal ontstaat uit reine gedachte, wat wederom de fontein is van een rein leven.

Ik heb in gedachten een van de nobele mannen van onze Kerk wiens motto was: „Het Koninkrijk van God of niets”, — den overleden President John Taylor. Daar nu was een man die waardig was, een man met een zuiver gemoed. Een reiner man in gewoonten, inzichten, spreekwijze en neiging had ik nimmer de eer omgang mede te hebben in heel mijn leven. Gedurende het bestuur van Pres. Taylor, en het laatste gedeelte van zijne ziekte was ik bij hem; ik was bij hem bij dag en bij nacht, en nimmer zag of hoorde ik een enkel ding in zijne daden noch woorden wat hij niet zou kunnen hebben gezegd of gedaan in de tegenwoordigheid van engelen of zelfs van God zelve. Ik kan naar waarheid zeggen dat ik hem nimmer eene onwaarheid heb hooren zeggen, noch iets wat hij niet in de tegenwoordigheid van vrouwen, waar dan ook, zou hebben gezegd. In scherts heb ik mannen sommige dingen hooren zeggen onder hunne broederen en onder andere mannen wat zij niet aan hunne vrouwen en dochters zouden hebben willen zeggen, maar nimmer in mijn leven heb ik President Taylor, hetzij in verhaal of in scherts,

iets hooren zeggen wat hij niet zou hebben kunnen uiten in de tegenwoordigheid van de meest kuische in heel de wereld. Hij was een man van God, een voorbeeld voor heel het menschdom.

Ik wensch te zeggen tot elkeen die deze regelen leest dat de sleutel tot reinheid des levens gevonden wordt in kuische gedachten, en de jonge man die dezelve verkrijgt zal in staat worden bevonden zich een rijke voorraadschuur te ontsluiten van reinen zin, hem in staat stellende zijn leven gelijk een frissche morgen te doen zijn. Als wij in onze gemeenschap vooruitgang zullen hebben zooals tot heden toe wij hebben gehad in het verwekken van jonge menschen wier levens zoodanig rein en zuiver zijn, wier daden boven alle aanspraak verheven, die de geboden en de leerlingen van het evangelie willen in acht nemen zooals wij die verstaan, en zooals wij ze leerende zijn en dit behooren te doen aan onze kinderen en aan de wereld, dan behoeft deze Kerk geene vreeze te hebben voor de uitbarstingen van valscheden en betichtingen van onze vijanden en van hen die ons zoeken te verdolgen met leugens en opspraak verwekkende verhaaltjes. Wij zullen over allen triumfeeren, want waarheid en reinheid zullen aan het einde de overwinning behalen. Maar wee over ons als wij in het volbrengen van deze groote plicht falen; de Heer wenschte zich een rein volk.

ONZE TALENTEN EN WAT ER MEDE GEDAAN.

De leer van Christus onderwijst ons dat wij hier op aarde warden geplaatst om God en onze naasten lief te hebben, en door zoo te doen zullen wij ons loon, het eeuwige leven, ontvangen. Deze waarheid werd aan de aarde bekend gemaakt door het leven van Jezus, en in de volgende woorden welke Hij sprak: „Ik ben niet in de wereld om gediend te worden, maar om te dienen.” Het eeuwige leven of de zaligheid wordt verkregen door Christus te volgen, en zoo wanneer wij de macht daartoe in ons bezit hebben en die juist aanwenden, zullen wij niet in de zonde verloren geraken. „Ik geef hen het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, noch zal iemand hen uit Mijne hand rukken.” (Joh. 11 : 28.)

De zaligheid is voor ons eene tastbare macht, welke de wereld zoo zeer noodig heeft om haar van hare zwakheden tot sterkte te brengen. Wij zijn leiders noodig om ons aan te toonen den weg naar sterkte, schoonheid en vreugde, beiden voor het lichaam en voor het gemoed. Behoudens geestelijke dingen hebben wij ons evenzeer noodig te bekeeren in de richting der dagelijksche, maatschappelijke zaken, om der Vaders en Moeders meer volledig hunne dagelijksch wederkeerende plichten te doen beseffen alsmede verantwoordelijkheden van het vader- en moederschap.

Zooals gezegd, wij gelooven dat wij tot op zekere hoogte de eerste beginselen van het eeuwige leven reeds kunnen verkrijgen,

wanneer we nog hier op aarde zijn. De heerlijkheid welke op aarde reeds verkrijgbaar is is groot genoeg om onze pogingen in die richting te rechtvaardigen: onze uiterste krachtinspanning om dezelve te bereiken. Door het gebruik der gelegenheden welke het evangelie van Christus ons voor oogen stelt, kan het ons gelukken ware mannen en vaders te worden, en in het geval der zusters, ware vrouwen en moeders, evenals kinderen ware kinderen kunnen zijn. Van de kennis van God en Christus, die wij hier kunnen erlangen zal door ons gezegd moeten worden: het was wèl betaald, het leven was der moeite van leven waard.

Wij als een volk gelooven dat wij bezig zijn iets te doen wat mede helpt in het redden en zaligen der menschheid, wanneer onze daden bijdragen om het geslacht dat wij levende zijn het voorgaande te doen overtreffen; en waar dit zoo is is meteen het bewijs geleverd dat het proces der zaligheid bezig is vooruit te gaan.

De vraag zou gesteld kunnen worden wat het dan in het bijzonder is dat wij bezig zijn te doen dat de wereld tien jaar in de toekomst beter zal zijn omreden wij er in hebben geleefd? Zijn wij gevende, of ontvangende? Laat elkeen deze vraag voor zich zelve beantwoorden. In onze Kerk zijn verscheiden middelen en organisaties welke ingesteld zijn mede te helpen dat grooter beter worden te bewerkstelligen. Plicht is het echter deze organisatiën door eigen lidmaatschap te steunen, en de onderlinge samenkomsten daarvan bij te wonen. Alle instellingen zijn van dien aard dat wij aldaar zouden leeren te denken, te zijn, en te doen. Dit ook was de boodschap van Christus, „Volg Mij en Ik zal u visschers der menschen maken.”

Zij thans de vraag gesteld aan al onze voorgangers, klasleiders, enz. enz.: vervullen wij volkomen de mogelijkheden en de verantwoordelijkheden, de eersten waarvan wij kunnen bereiken, en de laatsten welke op onze schouders zijn geplaatst? Hebben wij er over nagedacht hoeveel goed wij kunnen doen als we slechts ernstig en getrouw zijn in onze zending? Weten en zijn wij er goed van doordrongen dat onze organisaties van God afkomstig zijn? Een groote hulp is het te weten dat wij de ondersteuning des Heeren zullen ontvangen als wij ons best doen. God gaf ons onze talenten en wat doen wij er mede? Houden wij ze verborgen of gebruiken wij ze?

Apeldoorn.

R. FRANKLIN LAMBERT.

GAAT GE MEE NAAR DE BERGEN?

In de maand October doet de natuur haar best om zich met haar mooiste kleuren te tooien. Vooral in de bergen alwaar ze haar schoonste zoon, den zomer, met groote eerbewijzen een afscheidsgroet brengt, vermengd met een tint van weemoed met

betrekking tot het jaar dat reeds weer zoo spoedig tot het verleden zal behooren.

Wonder is het niet dat om dien tijd van het jaar vele menschen naar de bergen gaan, om de schoonheden aldaar op te merken en te gaan bezichtigen. Laten ook wij gaan. Gebroeders Hijt, Zuster Hijt, broeder en zuster Boode (de laatsten waren nog nimmer in de bergen geweest), alsmede Br. Carlton Jones, zusters Green en Willis, en de schrijver.

Broeder Hijt woont op een buitenplaats van een rijk heer, zeer dicht in de nabijheid van de bergen gelegen. Volgens afspraak kwamen wij des morgens bij hem tezamen en nadat alles gereed was gemaakt gingen wij wandelende de bergen in. Moeder Hijt bleef achter om een gezonden Hollandschen maaltijd te bereiden tegen den tijd dat wij terug zouden komen. Bergbeklimmen geeft een overgrooten eetlust. Na omstreeks een uur reeds te hebben geloopt hadden wij nog de bergen, zoo dicht in onze nabijheid, niet bereikt. Wij beseften dat wij ons in het schatten van den afstand hadden vergist, en het verging ons als dien heer welke, de bergen zoo dicht in zijne nabijheid ziende, zich voornam 's morgens voor het ontbijt nog een wandelingetje daarnaar toe te maken. Enkele uren had hij reeds geloopt, en te'kens weer dacht hij, nog een eindje verder en dan ben ik er, maar eigenaardig, de bergen schenen nog even ver van hem verwijderd te zijn als toen hij van huis ging. Even verder kwam hij bij een kleine stroom. Hij trok zijn schoenen en kousen uit om het stroompje te doorwaden wat in 't geheel niet noodig was geweest. Een ander wandelaar ontmoette hem, vragende waarom hij zoo deed. „Wel” — was het antwoord, — „als de breedte van dien stroom zoo bedriegelijk is als de afstand die mij van de bergen scheidt, dan denk ik minstens een uur werk te hebben er door heen te waden.”

Zoo erg nu was het echter niet met ons. Na nog een uur geloopt te hebben waren wij tusschen de bergen in. Ter rechterzijde verhief zich een kolossus zóó majestieus hemelwaarts, zóó hoog en steil, dat wij, er bij langs naar boven blikkende, onze nietigheid begonnen te gevoelen temidden van deze zoo grootsche natuur. Een glimp van het geheim der hoogere geestelijke ontwikkeling van hen die in de bergen wonen. Ze worden door het grootsche der hen omringende natuur er altijd bij bepaald hoe afhankelijk ze zijn van een grootere en hoogere Macht.

Wij klommen hooger en steeds hooger, en toen het middag was en wij onze lunch gingen gebruiken — voorraad daartoe hadden wij, trots moeder Hijt's aanstaand „dinner” — toch maar meegenomen, waren wij door zware bosschen aangekomen op een plateau bezaaid met slank opgaande dennestammen.

De door de zon beschenen verblindend witte sneeuw die op sommige plaatsen heel den zomer door blijft liggen, was niet ver boven ons te zien, terwijl een heldere stroom water van onder

de rotsen uit voortvloeide. Wij dachten aan het water uit de rots gesprongen ten tijde dat de kinderen Israëls door de woestijn trokken, en aan het water van de rivier uitlopende in de Roodde zee, door vader Lehi met den naam Laman aangeduid.

Voorloopig daalden wij en gingen aan de andere zijde van den berg den hollen weg beklimmen. Deze was zeer steil en bosch was niet te zien. Drie kwartier moeilijk klimmen bracht ons op den top en van hier uit hadden wij een onvergelykelyk vergezicht. Achter ons en aan beide zijden waren hemelhooge toppen zoo ver het oog kon zien, maar naar het westen strekte zich als op een landkaart het groote Zoutmeer vóór ons uit en tevens de omringende vallei, eens een dorre woestijn, wat thans echter een bloeiende tuin geleeke. De rotsige woeste eilanden in het Zoutmeer zelve waren van uit deze plaats duidelyk waar te nemen.

Deze landstreek nu noemt men Zion; de vergaderplaats van Gods kinderen; waar zij zich kunnen toebereiden om den „Geest” van Zion te ontvangen zoo wanneer de Heer die van den Hemel zal nederzenden.

Onze harten vervulden zich met groote dankbaarheid, en in het Hollandsch hieven wij aan: „O gij bergen zoo hoog!” en „Hoog op der bergen kruin!” Meerdere lofzangen volgden, en het uur alzoo doorgebracht zal nimmer worden vergeten.

Het zingen van deze liederen deed ons aan Holland denken en aan hen die wij daar hadden achtergelaten. Beelden van het verleden trokken voor onze oogen voorbij en er ontstond heimwee in onze zielen. Geen heimwee om weer terug te gaan naar ons oude vaderland, maar een heimwee om hen die wij als onze geliefden daar hadden achtergelaten hier met ons te zien. Wat een troost te weten dat er eens een tijd zal komen dat vriendschapsbanden, eenmaal gelegd, nimmer meer verbroken zullen worden.

Zes uur moesten wij thuis zijn, en intusschen was het reeds tamelyk laat in den namiddag geworden. Om naar beneden te gaan bleek al haast even moeilijk als omhoog te klauteren, maar toch kwamen we allen, flink vermoeid en hongerig, bij moeder Hijt terug en lieten ons het Hollandsche maal — in Amerika bereid, — goed smaken. Dankbaar en gelukkig gevoelden wij ons voor de groote zegeningen ons beschoren dat de Heer ons hier had heengeleid en ons allen tezamen had gebracht om een dag van genot en vreugde als deze te mogen doorbrengen.

Farmington Utah U. S. A.

ROB. J. DE LA MARE.

BEGRAFENIS VAN WIJLEN OUDERLING HUGH R. WOOLLEY.

Het lijk van Ouderling Hugh R. Woolley, alhier overleden op 7 Febr. jl. (zie Ster van 15 Febr.) is onder begeleiding van Franklin R. Smith te Salt Lake City aangekomen, en aldaar plechtig ter aarde besteld.

Pres. Roscoe W. Eardley, bij de begrafenis tegenwoordig, meld ons dienaangaande het volgende :

„Ouderling Woolley had een prachtige begrafenis. Al de liefde en toewijding die maar met mogelijkheid der familie getoond kon worden was waar te nemen. Het Centerville Meetinghouse, van waar uit de lijkdienst gehouden werd, was tot aan den nok toe gevuld met vrienden en familieleden die hun laatste eerbijdrage wenschten te geven alvorens het lijk terzijde van den heuvel aan den schoot der aarde werd toevertrouwd.

De dienst werd geopend met 'tzingen van „Komt Heil'gen komt!”, terwijl als tweede lied werd aangeheven door het koor der vertakking aldaar: „O, mijn Vader!” Prachtige solo's werden ten gehore gebracht door Ouderlingen Horace S. Ensign en Leslie W. Saville. De sprekers waren broeder Muir, het hoofd van de hoogeschool te Centerville, de vroegere leeraar van Ouderling Woolley, Seymour B. Young in kwaliteit als vertegenwoordiger van het Eerste Presidentschap, met speciale opdracht voor dit doel ter begrafenis aanwezig, B. H. Roberts, die voor jaren lang met de familie bevriend was geweest, President Grant van den Davis Ring, Bisschop Ford van de vertakking te Centerville, Pres. Roscoe W. Eardley en Ouderling Franklin R. Smith.

De toespraak van Ouderling Roberts was in het bijzonder schoon en troostrijk. Hij las voor uit Leer en Verbonden waar het zegt dat zij die het Priesterschap hadden verkregen en hetzelfde eerden, van Christus zijn, en Christus van God, en dat alles wat de Heer bezit, het hunne is. Hij verklaarde dat Ouderling Woolley de plichten door het Priesterschap op hem gelegd, vervuld had en hij derhalve aanspraak had op deze zegeningen, welke voorrechten de grootste zijn die ooit tot iemand kunnen komen. Voorts maakte hij er melding van dat de Heer zelve niet geschroomd had Zijnen Zoon terneder te leggen op het altaar der liefde, en Hij daarom het recht heeft van ons te vragen hetzelfde te doen.

Evenals Zuster Woolley haar zoon als een offerande voor het evangelie had geofferd, zoo ook had Maria het leven van háár zoon geofferd gezien, en door deze vreeselijke plichtsvervulling door te maken was het dat zij de gezegendste onder alle vrouwen geworden was.

De bloemenhulde gebracht, was treffend en schoon om te zien. Niet het minst werd op prijs gesteld de blijken van liefde en toewijding gezonden door de Ouderlingen thans werkzaam in Holland (Zie Ster van 1 Maart.) Het scheen mij toe — zoo vervolgt Pres. Eardley — dat bijna al de wagens in Centerville beschikbaar, gevuld waren met menschen om het overschot mede ten grave te brengen. Het graf werd toegewijd bij monde van bisschop Ford.”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA

GEESTELIJKE GAVEN.

In aloude dagen was het een kenmerk van de Kerk van Christus dat aldaar in aanwezig waren de geestelijke gaven, uitgestort op hen die de verschillende beginselen en verordeningen van het evangelie hadden gehoorzaamd. De Heer liet in 't algemeen het Zijne kinderen niet aan de teekenen van Zijne gunst ontbreken. En lang reeds voor er sprake kon zijn van den naam: „Kerk van Christus,” en we ons nog in het tijdperk der allervroegste geschiedenis bewegen, was er reeds kennelijk van Godswege onder Zijne dienstknechten eene uitstorting aanwezig van bijzondere geaardheid, waarbij zekere gaven gewaarborgd waren aan hen die de Heer voor speciale doeleinden had verwekt en geroepen. Vandaar dan ook dat wij veilig deze geestelijke machten kunnen beschouwen als een kenmerk van de ware Kerk; „waar die niet zijn” — zoo zegt Apostel Talmage, — „daar treedt ook het priesterschap van God niet handelend op”.

Het hebben van de geestelijke gaven is evenals alle zaken de Goddelijke dingen betreffende, een gevolg van geloof, en — zoo zegt Mormon van aloude op het Westelijke vasteland, „wanneer deze dingen hebben opgehouden, wee dan tot alle kinderen der menschen, want het is omreden hun ongeloof, en alles is nutteloos”. De geestelijke gaven zijn inderdaad noodig; niet in de allereerste plaats om tot bewijs te dienen dat het priesterschap van God aanwezig is, maar om den Heiligen te leeren, te onderwijzen, te helpen en zoo meer. Evenals er in de ware Kerk ten allen tijde, totdat de volmaking gekomen zij, profeten, apostelen, leeraars enz. noodig zijn, zoo zijn ook de krachten, gaven en zegeningen onafscheidelijk verbonden aan den voortduur van het werk van God onder de menschen, en is het niet mogelijk des Heeren kinderen te zaligen zonder deze belangrijke eigenschappen en kenmerken van het ware geloof.

Hoofdzakelijk zijn deze gaven uitstortingen van macht waardoor de doeleinden van God worden volbracht. Aan hen die in den naam des Heeren gelooven zijn ze beloofd geworden, en zij volgen op gehoorzaamheid aan de geboden van het evangelie. Talmage, in „De Artikelen des Geloofs” waaraan wij den leiddraad van dit artikel ontleenen, zegt dat zij niet gegeven worden als teekenen om de zinnelijke nieuwsgierigheid te bevredigen, noch om een ziekelijk verlangen naar het wonderbaarlijke te voldoen, maar dat zij dienen om het hart, wat alreeds door het getuigenis der waar-

heid is verzacht, met verblijdende tijdingen te komen vertroosten van voortdurenden gunst van een liefhebbend Vader, met versche en meer overvloedige bewijzen van een algeheel genadig God.

Spreekende over geestelijke gaven denkt men meestal in de allereerste plaats aan wonderen, aan bovennatuurlijke gebeurtenissen, plaats grijpende in tegenstelling met de wetten der natuur. Toch is een dergelijk begrip een dwalende opvatting, want afgezien nog van het feit dat in werkelijkheid de geestelijke gaven zich niet beperken tot het voortbrengen tot datgene wat op het eerste gezicht wonderbaarlijk schijnt, is er bovendien geen sprake van het breken van natuurwetten, ook niet daar waar oogenschijnlijk bijvoorbeeld een zieke gezond wordt gemaakt door het gebed, in verband met het zalven met olie en het opleggen der handen. Het feit dat somwijlen voor buitenstaanders dergelijke dingen niet worden begrepen en daarom, indien geloofd, gerangschikt worden onder wonderen, bewijst alleen dat de betrokken criticus geen voldoende begrip zich kon vormen van de wetten der natuur die liggen buiten het vermogen om te bevatten van gewone stervelingen. Zoo menigmaal is reeds aangetoond geworden dat het geloof een beginkracht is van alle zaken, dat het niemand behoeft te bevreemden dat geloof eveneens in staat is iets voort te brengen wanneer de noodige handelingen daarbij worden gevoegd, wat valt buiten den lijn van het voorstellingsvermogen van het algemeen. We vinden in aloude heilige oorkonde honderden van voorbeelden die ons wonderbaarlijk schijnen, maar zulks niet zouden zijn zoo we in staat waren de wetten en de krachten te beseffen van die dingen welke in 't werk zijn gesteld geworden om gezegde zaken op hunnen tijd voort te brengen.

Het zij ons gegund hier een oogenblik de woorden te gebruiken van Apostel Talmage in dit artikel reeds meer genoemd. In verband met het te bespreken onderwerp zegt deze begaafde schrijver in zijne behandeling over de „Artikelen des Geloofs” in Lezing 12, van paragraaf 8 tot 11, het volgende:

„Tot op zekere hoogte zijn wij met de beginselen waarmede de machten der natuur handelen, vertrouwd; en in het beschouwen hiervan betoonen wij ons niet meer verrast, ofschoon een dieperen indruk ervan ons aan kan toonen dat zelfs de allergewoonste gebeurtenis vreemd is en wonderbaar. Elke gebeurtenis echter, buiten den gewonen loop vallende, wordt miraculeus genoemd, bovennatuurlijk, zoo niet inderdaad onnatuurlijk, en wij worden meer of minder door dezelve met ontzag vervuld. Toen de profeet Eliza de bijl noodzaakte om op het water te komen drijven, bracht hij door het gezag van het priesterschap eene macht tot zijnen dienst, de wet der zwaartekracht overtreffende. Zonder twijfel was het ijzer zwaarder dan het water, maar toch, door het handelend optreden van deze hoogere macht werd het geholpen, tijdelijk zijne kracht ontnomen, of op andere wijze op de oppervlakte ondersteund, alsof het daar door eene menschelijke hand

werd vastgehouden, of voldoende drijfkracht ontleende aan het uitgeworpen hout.

Wijn bestaat over het algemeen uit vier vijfde gedeelten water, de rest eene verscheidenheid zijnde van chemische samenstellingen, waarvan de elementen overvloedig aanwezig zijn in de lucht en in den bodem. De gewone wijze, — wat wij de natuurlijke wijze noemen, — om deze elementen in de juiste verhouding samen te brengen, is door de druif te planten, daarna den wijngaard te kweken, totdat de vrucht gereed is haar sap in de pers af te scheiden. Maar bij de beoefening van eene macht, niet binnen het zuiver menschelijk bereik, riep de Zaligmaker op de bruiloft te Kana deze elementen tezamen en bracht in de steenen water-vaten eene chemische transformatie voort, waarvan het gevolg was dat er wijn werd voortgebracht. Zoo eveneens toen de menigten gevoed werden, en onder Zijne priesterlijke aanraking en autoritaire zegening het brood en de visschen in zelfstandigheid vermeerderden, alsof de jaargetijden gebruikt waren geworden om hen te doen groeien in overeenstemming met datgene wat wij beschouwen als de natuurlijke orde van dingen. Bij het genezen van melaatschen, de lammen en de zieken, werden de in het ongereede geraakte lichaamsdeelen in hunne normale en gezonden staat teruggebracht; de onreinheden, als giften werkende in het weefsel, werden verwijderd door middelen vlugger en met meer effect werkende dan die welke afhankelijk zijn van de werkingen van medicijnen en geneeskunde.

Geen ernstig opmerker, geen beredeneerd verstand kan het bestaan betwijfelen van intelligenties en organismen die door de zinnen van den mensch niet worden geopenbaard. Deze wereld schijnt slechts de stoffelijke belichaming te zijn van geestelijke dingen. De Schepper heeft ons verteld dat Hij alle dingen geestelijk vormde alvorens zij stoffelijk werden gemaakt. De bloemen die op aarde bloeien en sterven zijn allicht daarboven vertegenwoordigd door onvergankelijke bloesems van voortreffelijke schoonheid en koesterenden geur. De mensch is gevormd naar het beeld van God; zijn verstand, ofschoon door gewoonte verduisterd, en verzwakt door schadelijk gebruik, is nog steeds een gevallen type van onsterfelijke gedachte en Goddelijke rede; en ofschoon de ruimte, den mensch en de Godheid in gedachte, verlangen, en handeling, scheidende, zoo breed mag zijn als de ruimte tusschen de lucht en de zee, want zoover als de sterren boven de aarde zijn, zoover zijn de wegen Gods boven die des menschen, toch kunnen wij eene strikte overeenkomst tusschen het geestelijke en het aardsche niet betwijfelen. Toen de oogen van Elisa's dienstknecht geopend werden, zag de man de legerscharen van hemelsche oorlogvoerders de bergen van Dothan bedekkende, — voetknechten, ruiters, en wagenen, gereed om tegeu de Syriërs te strijden. Kunnen wij niet gelooven, dat toen Israël Jericho insloot, de bevelhebber van de legerscharen des Heeren en Zijnen hemelschen

stoet daar waren, en dat voor de machten der engelen, ondersteund door het geloof en de gehoorzaamheid van het aardsche leger, de muren werden nedergeworpen?

Sommigen van de verstgevorderdste en hoogste dingen door den mensch bereikt in de benutting van de natuurkrachten, naderen den toestand van geestelijke handelingen. Het tikken van een horloge te tellen op eenen afstand van honderd mijlen; op slechts gewonen toon te spreken, en aan de andere zijde van het land gehoord te worden; een sein te geven op het eene halfroond, en verstaan te worden op het andere, schoon oceanen zich daartusschen rollen en roeren; den bliksem in onze huizen te brengen en dezelve als vuur en toorts dienstbaar te maken, — zijn dat geene wonderen? De mogelijkheid van zulke dingen zoude niet vóór hare werkelijke voltooiing met geloofwaardigheid ontvangen zijn geworden. De president van de Republiek, zittende in zijnen staatszetel in de hoofdstad der natie, spreekt met alle deelen, zelfs met de uiteinden van de Vereenigde Staten; en als de batterijen en den draad in orde zijn, de werkers en beambten wààr, dan ontvangt hij juiste informaties van elke belangrijke beweging overal in den lande. De kringloopen van het heelal zijn even trouw verbonden door een systeem van inter-communicatie, wonderbaar volmaakt in zijne werking en aanpassing. Deze en de andere ontelbare wonderen der schepping worden volbracht in strikte overeenstemming met de wetten der natuur, wat de wetten zijn van God."

Evenals nu de geestelijke gaven in de Kerk aanwezig moeten zijn om aan te toonen dat de Kerk de ware Kerk van God is, zoo zijn zij toch daaromtrent volstrekt niet altijd het onfeilbare bewijs. De geschiedenis leert ons dat alreeds in het overoude verleden de toovenaars van Egypte de macht bezaten om even als Mozes de meesten der plagen die over Egypteland kwamen door de hand des Heeren, na te bootsen. Zoo dan is er in de geschiedenis waarlijk telkens weer sprake geweest van het namaken van die gaven zoo kostelijk en schoon in de uitoefening van het evangelie en als gevolg van oprecht geloof. Zoo was in de dagen der apostelen van ouds de satan er eveneens over uit om telaten zien dat waar door de ware volgelingen van Christus inderdaad bovenmenschelijk gezag aan den dag werd gelegd, ook hij zijne trawanten met meer dan gewone aardsche macht konde omkleeden, ja zelfs den grooten Zaligmaker zelve bood hij aan door wonderdadige middelen er voor te zullen zorgen dat Hem de hulde der aarde werd verzekerd zoo wanneer Hij slechts nedervallende hem wilde aanbidden.

Evenzoo werd de herstelling van het priesterschap op aarde in deze eeuw gevolgd door een meer dan gewone tentoonspreiding van de grillen van het niet van God afkomstig wonderwerkend gedoe, wat velen er toe bracht hun vertrouwen te stellen in Satan's namaaksel van Gods eeuwige macht.

Laat ons nog eenmaal een zin bezigen uit Apostel Talmage's heldere uiteenzetting van dit onderwerp en daarmee ons artikel beëindigen: „Hen voor wien wonderbare teekenen geheel en al voldoende zijn, zal de namaak zoowel bevredigen als de werkelijkheid dat zoude doen; maar de ziel die het wondere beschouwt in zijn waren zin als slechts één element in het systeem van Christus, als een positief kenmerk alleen dan waarde bezittende wanneer vergezeld van de talrijke andere karaktertrekken van de Kerk, zal niet worden verleid.

EEUWIGE WAARHEID.

Eeuwige waarheid,
Boodschap van vreê,
Met welk een klaarheid
Deelt gij ons mée
Waar w' ons bevonden
In het verlêen,
Eer w' ingaan konden
De aardschool benêen.

Waarvoor wij kwamen
In 't land van leed
En op ons namen
't Stoffelijk kleeid,
't Na-aardsche leven,
Waarheen wij gaan
Wanneer wij sneven,
Doet ge ons verstaan.

Sneven? Neen! nimmer!
't Aardsche vergaat,
Maar 't hemelsche immer,
Altoos bestaat!
Eeuwige spranke
Van 't Godlijk vuur,
Wat wijke of wanke,
Eindloos van duur!

Intelligenties,
Godskroost zijn wij!
Goden-confrenties
Woonden wij bij!
Dageraadzonen
Kenden wij daar!
Schepters en kronen,
Tallooze schaar!

Duidlijk verklaarde
Daar 's levens Zon,
Hoe Godenwaarde
Bereiken kon,
Door ernstig streven,
Iedere geest,
Die in 't voor-leven
Trouw was geweest.

„Daar ginder dwarrelt,
Nog vormeloos,
Een nieuwe wereld,
Die na een poos
Uw woon zal worden,
Uw tweede staat,
Waar ge u kunt gorden
Met stofgewaad.

Om vreugd te vinden,
Slechts Mij bekend,
Moet ge u verbinden
Met element;
Eerst wordt gij tijdlijk
Met aardstof één,
Dan onafscheidlijk
Door de eeuwighêen.”

Toen lieten we allen,
Gods kroost in koor,
Een juichtoon schallen
De heemlen door.
En heinde en verre
Klonk luid en lang
Der morgensterren
Verheugingszang.

Sinds vloten jaren
En eeuwen heen;
Millioenen waren
Reeds hier benêen.
En nog zwelt immer
Het zielental,
Of 't einde nimmer
Genaken zal!

Tóch zal hij komen,
De Grootte Dag;
Weer wordt vernomen
Van 't wáar gezag,
Waarheid, Uw mare
Van heil en vreugd,
Waarin een schare
Reeds zich verheugt.

't Is één der teek'nen
 Waarop Gods Woord
 Ons leert te reek'nen
 Eer 't Heiljaar gloort,
 Wen zal verdwijnen
 Der zonde wee
 En hier verschijnen
 Een Rijk van vrée.

Maar 'taardsch gewemel
 Gaat óók voorbij:
 Deze aard wordt hemel
 En Goden zij
 Die 't kwaad verfoeien
 En minnen deugd:
 Zij zullen bloeien
 In eeuw'ge jeugd!

Wat wanke of wijke,
 Wat word' verstoord,
 Wat ook bezwijkte,
 De mensch leeft voort!
 Christus' victorie
 Heeft ons bereid
 Leven en glorie
 In eeuwigheid!

Hij spleet den adder
 Den valschen kop,
 Wijst ons den ladder,
 Zegt: Klimt dien op!
 Doet de eerste schrede,
 Straks wint gij kracht!
 Trede voor trede
 Moet het volbracht!

Heerlijk is 't leven,
 Zien wij het Licht!
 Opwaarts te streven,
 Voorrecht en plicht!
 Dat ons doortrille
 't Liefelijk lied:
 „Vader, Uw wille,
 Niet mijn' geschied'!”

Eeuwige koorden
 Trekke' ons omhoog;
 Volzalige oorden
 Boeien daar 't oog.
 Heil-eeuwen gloren
 Ginds in 't Heelal
 In eind-verloren
 Werelden-tal!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

VERSLAG VAN DE GRONINGER CONFERENTIE.

Na gebruikelijk gezang, gebed en wederzang was de eerste spreker in de morgenvergadering van de Groninger conferentie, gehouden op Zondag 29 Maart, Ouderling Roy Christensen, nadat eerst een kort openingswoord gesproken was geworden door den leider der samenkomsten, Pres. De La Mare. Door Ouderling Christensen was tot onderwerp gekozen de verlossing van het mensdom, en door hem werd op duidelijke wijze aangetoond hoe ruim en breed het evangelie is met betrekking tot deze leerstelling; hoe het was juist door den val dat het mensdom in de toekomst verhoogd kon worden, en hoe de openbaringen ons vertellen dat de mensch nadien juichte toen hij de waarde der onderscheidene zaken had leeren kennen.

Ouderling Richardson volgde eerste spreker op met het onderwerp: geloof, bekeering en doop. Elk der drie zaken werd de noodige aandacht geschonken en duidelijk het geloof en de leer van de Heiligen der Laatste Dagen dienaangaande uiteengezet.

Een solo werd thans op schoone wijze ten gehoor gebracht door Pres. De La Mare. Voorts werd het woord gegeven aan Ouderling Frank S. Emery die zijne hoorders bepaalde bij het van den hemel opnieuw herstelde Goddelijk gezag en Priester-schap. Autoriteit, — zoo zegt spreker — is de macht aan menschen gegeven om in den naam des Heeren handelend op te treden.

Noodig is het hiervoor van God of van Godswege althans, geroepen te zijn, getuige de onderscheidene voorbeelden van het grijze verleden ons in heilige oorkonde opgeteekend. Nadat de namiddagvergadering te houden om 2 uur, was aangekondigd, werd met dankzegging gesloten door Ouderling Henry A. Thornock.

Na gebed uitgesproken door Ouderling Wm. S. Hill, en gebruikelijk gezang voor en na het gebed, werd het Heilig Avondmaal bediend door de Ouderlingen Thornock en Burningham, waarbij door eerstgenoemde enkele toepasselijke woorden gesproken werden. Door den leider, Pres. De La Mare werden thans de onderscheidene autoriteiten voorgesteld welke gemeenschappelijk op de gebruikelijke wijze werden ondersteund. Voorts werd een verslag uitgebracht van de werkzaamheden der laatste zes maanden, gedaan door de ouderlingen werkzaam in de hoofdafdeeling Groningen.

Pres. Joseph F. Fiet van de Rotterdamsche conferentie was de eerste spreker. Door hem was tot onderwerp gekozen; het Woord van Wijsheid, en in duidelijke en klare bewoordingen werd de noodzakelijkheid van het onderhouden daarvan aangetoond. Juist door de onwetendheid en de ongehoorzaamheid aan die wet, was het dat de wereld een staat van ontarding tegemoet zou gaan zoo ze zich dienaangaande niet bekeerden.

Plichten der Heiligen in het algemeen was het onderwerp van den volgenden spreker, Ouderling Davis. De leden der kerk van Christus werden door den spreker evenals door den Heer zelve van ouds, vergeleken bij het zout der aarde, en evenals het zout niet gezouten kan worden, en indien smakeloos, weggeworpen dient, zoo ook de Heiligen van dezen dag. Door hen moet der wereld worden getoond wat het is Heiligen der Laatste Dagen te zijn.

Een eveneens zeer schoone alleenzang werd gegeven door Ouderling Lee Nebeker.

Nog werd het spreekgestoelte ingenomen door Pres. Franklin R. Lambert van de Arnheemsche conferentie, die namelijk tot onderwerp had: gehoorzaamheid in het algemeen aan de machten en autoriteiten over ons geplaatst. Op zeer bekwame wijze werd het onderwerp door hem verklaard.

Na slotzang en dankgebed, uitgesproken bij monde van Ouderling Beatie, ging men uiteen om opnieuw samen te komen aan den avond van den dag in het Concerthuis Poelestraat.

Alhier was Pres. Hansen van de Amsterdamsche conferentie de eerste spreker. Aangetoond werd het recht van de Heiligen der Laatste Dagen om te gelooven in een persoonlijk God, en tevens werd de meerderwaardigheid van ons geloof boven andere secten ontvouwd. In het bijzonder wijdde Pres. Hansen uit over het Darwinisme, aantoonende dat deze wijze van wereldbeschouwing niet de ware kon zijn.

Ouderling B. Tiemersma was de volgende spreker. Afval der ware Kerk en herstelling van het evangelie was zijn onderwerp, en aan het licht werd gebracht hoe de bewijzen van den afval van het Christelijk geloof, in het Christendom zelve gezocht en en gevonden konden worden.

De rij der sprekers van den dag werd gesloten door Pres. Le Grand Richards, die bevestigde wat door zijne voorgangers was gezegd, en in het bijzonder enkele oogenblikken stil stond bij het leven en de gebruiken der Heiligen in Utah.

Het dankgebed werd uitgesproken door den leider, pres. De La Mare, en wel voldaan gingen allen huiswaarts. Aan den uitgang werd druk met propaganda-lectuur gewerkt, en tot resultaat van een en ander ontving men onderscheiden adressen van menschen die zich in nauwere verbinding met de zendelingen wenschen te stellen.

Op Zaterdag den 28sten van te voren was, er eene priesterschapsvergadering gehouden geworden voor de bezoekende zendelingen, waar elkeen de gelegenheid werd gegeven om te getuigen van het werk waarin een ieder is geroepen, terwijl door Pres. Richards zeer veel nuttige en liefdevolle instructies werden gegeven

Wm. RICHARDSON, Secretaris.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op Woensdag 11 Maart j.l. werd er te Leiden een openbare vergadering gehouden, belegd door de plaatselijke propagandaclub aldaar.

Ouderling B. Tiemersma van Utrecht was uitgenoodigd te spreken over de vraag waarom wij Mormonen worden genoemd.

Ofschoon het publiek, opgekomen naar aanleiding der strooibiljetten verspreid, niet talrijk was, werd er met groote aandacht geluisterd naar de uiteenzettingen van den spreker, die op duidelijke en overtuigende wijze aan de hand van zijn onderwerp het goede recht van het bestaan van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede van de waarheid van het Boek van Mormon, aan het licht bracht.

Plaats van samenkomst was de gewone vergaderzaal, terwijl de leider der bijeenkomst was, Br. Mieremet, lid van het lokale priesterschap aldaar.

INHOUD.

Drie dreigende gevaren	Blz. 97	Geestelijke gaven	Blz. 105
Onze talenten en wat er mede gedaan	„ 100	Eeuwige waarheid	„ 109
Gaat ge mee naar de bergen	„ 101	Verslag van de Groninger conferentie	„ 110
Begravenis van wijlen Ouderling Hugh R. Woolley	„ 103	In ons eigen zendingsveld	„ 112